

YÜZEN KÜÇÜK ŞEYLER

Hatıra Gezer'in Toplama Albümü

Mertcan Karakuş

ardis kitap

YÜZEN KÜÇÜK ŞEYLER
Hatıra Gezer'in Toplama Albümü

ardis kitap

Sultantepe Mah. Selvilik Cad. No: 26/1
Üsküdar – İstanbul
Tel: (0216) 334 64 15
www.ardiskitap.com
E-mail: info@ardiskitap.com

ISBN: 978-605-68495-5-8
Yayıncı Sertifika No: : 42427

Editör: Ahmet Yılmaz
Kapak Görseli: Elifcan Arslan
Kapak Tasarımı: Mehmet Kirman
Sayfa Tasarımı: Zeynep Bilmez
Son Okuma: Salih Canova

Birinci Baskı: Nisan, 2022

Baskı ve Cilt: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 2. Matbaacılar Sitesi B Blok Kat:6
No: 4NB 7-9-11 Topkapı – Zeytinburnu / İstanbul, Tel: 0212 613 38 46

Sertifika no: 45030

Umut Can Deniz'e ve eksik bıraktıkları geçmişlerimize...

A YÜZÜ

Önemli Not: Bu romandaki kişi, yer ve zamanlar; bazı oranlarda gerçek, bazı oranlarda hayal ürünüdür.

A-1

*“Ya kuyu çok derindi ya da Alice bayağı yavaş düşüyordu.
Çünkü düşmeye devam ederken etrafına bakınmak
ve olacakları merak edebilmek için bol bol zamanı olmuştu.”*

Lewis Carroll, Alice Harikalar Diyarında

Tam dört dakika, otuz iki saniyedir tırmandığı dik eğimli döner merdiven her katta biraz daha daralıyor muydu, yoksa yorgunluktan kendi algısı mı şaşmıştı? İstiklal Caddesi'nden Cihangir'e inen kargacık burgacık sokaklardan birindeki; konut olarak inşa edilmiş, ancak işler değişince -ki işler hep değişir- ekseriya ofislere kiralanmaya başlanan, harabeden bir, bilemedin iki aşama öncesi günlerini yaşayan bu metruk binanın en son katına ulaşmaya çalışıyordu bir süredir. Şimdiye kadar eriştiği katlarda ne tozu alınmış bir kapı kolu, ne kapı önüne atılmış bir zarf ya da fatura görebilmiş; pervazlarda birikmiş öbek öbek örümcek ağlarından, uzunca bir zamandır dairelerde nefes sesi duyulmadığına kanaat getirmişti. Her katta şarjı bir çizgi daha eksilen telefonunun durumu, her basamakta soluğu bir tık daha kısalan ciğerlerinden halliceydi. Duvarları süsleyen (nemden yer yer kararmaya başlamış bu yıkık dökük duvarlar ne kadar süslenebilirse) renkli afişlerden aldığı gaz da olmasa, binada fareler ve hayaletlerden başka hiçbir varlığın olmadığını düşünecek; yere çöküp kalacaktı. Ama devam etmeliydi. Efsunlu bakışlarla afişlerden kendisine gülümseyen yüzün sahibiyile bu gece görüşmeliydi.

Bu kas işkencesinin son bulacağına dair ümidi tam da tükenmişken, bacaklarındaki zonklamanın ritmiyle yan yana at koşturan bir dans müziği çalındı kulağına. Tünelin sonunda ışık vardı demek ki. Hem de orta boşluktan hafif hafif sızmaya başlayan huzmelere bakılırsa neon pembesi bir

ışıktı bu. Eski binalardaki hesap kitap tutmaz akustiğin azizliği olsa gerek; gc bela iki basamak daha tırmanınca, iki basamak aşağıdan yarım yamalak seçilen müzik, şarkı sözlerini ayırt edebileceği kadar netleşmişti. Heteroseksellerin, geylelerin sevdiği tek şarkı sandıkları I Will Survive’ın Türkçe aranjmanıydı alan:

“Kapı açık

Arkanı dn ve ık

İstenmiyorsun artık...”

Ancak vokal şarkının orijinalini seslendiren Ajda Pekkan değildi. Ajda’nın sesi, şarkının orijinalinin kaydedildiği zamanlarda çakıllı bir dere yatağından akan su gibi gelirdi kulağa. Merdiven boşluğuna sızan ses ise daha gevrek, çok ama çok daha acemiydi. Solist sık sık detone oluyordu ama belli ki detone olmakla ilgili bir gram aşağılık kompleksi taşımıyordu. Afişlerin giderek sıklaştığı duvarları tır tır tırmalıyordu ses. Kırk mumluk otomat ampullerinin pabucunu hiç çaktırmadan dama atan neon pembesi ışık yoğunlaşmaya devam ediyordu. Pik noktasını ise son kata yaklařtıķa tırabzanların ızgarasından ışıldamaya başlayan, neonlu cam tüplerden yapılmış fiyonk şeklindeki devasa figürde yapıyordu. Fiyongun altındaki tabelada, neonun şatafatını gölgede bırakmayacak parlaklıktaki altın yaldızlı harflerle şu yazılıydı: Kulüp Kurdele.

Son basamakları tırmanırken, tabelanın cafcafına yetişebilmek için kırk fırın simli payet yemesi gereken metalik siyah kapıyı gördü. Düze çıktığında fosforlu pembe, gün batımı turuncusu ve patlıcan morunun çeşitli tonlarına bürünmüş, yirmi santimlik apartman topuklu çizmelerinin üstünden etrafa gülücükler saçan, devcileyin bir orkide karşıladı onu. Kendi boyunun kısıalığı sebebiyle başını yukarı kaldırdı ama baktıkça uzuyordu orkide. Çiçeğin ta yaprakları, mandalina turuncusu elbisesinin omuzlarından boynuna, oradan da platin sarısı, kabarık peruğunu geçerek tavana doğru uzanıyorlardı. Kenarlarına tel geirilmış tülden yapılmış yapraklar;

sabun ya da mum dağıtma, müstakbel çift adına derneklere bağış yapma modası öncesinden kalma nikâh şekerlerine benziyorlardı. Aradaki tek fark bunlar daha büyüktü; çok, çok daha büyük. Pencere önü çiçeği olmadığı her halinden belli olan orkide, yapraklarını titreterek ağır makyajlı yüzünü ona döndü. Kibirden mi, yoksa aralarındaki boy farkının yarattığı istemsiz hiyerarşiden mi bilinmez; üstten üstten bakıyordu gözleri. Alnından ileriye tatlı bir yay çizerek uzanan altın rengi takma kirpiklerini kırpıştırarak sordu:

- Hoş geldin tatlım. Listede adın var mıydı?

Gür ormanlarla kaplı bir dağın tepesinde dolanan bir sivrisineğe olan kayıtsızlığıyla elindeki kartonete bakan bu renk cümbüşünün adı Kontes Clara'ydı. Kulüp Kurdele'nin emektarlarındandı. Çocuklarının 'bir tuhaf' olduğunu erkenden fark eden annesiyle babası, onu tiyatrodan terzilik yapan 'az tuhaf' anneannesinin yanına çırak verdiklerinde Clara ortaokulu yeni bitirmişti. Büyüdükçe gelişen insan sarraflığındaki yeteneği, anneannesinden aldığı elin katkılarıyla kendisini terzilikten kostüm tasarımcılığına terfi ettiren hünerleriyle yarıştı. Devlet Tiyatroları'nda çalışırken, kendi elçizleriyle diktiği frapan kostümleri o an boş olan bir sahnede, kendi üzerinde, şarkılı danslı prova ederken tiyatronun müdürüne yakalanınca memuriyetine veda etmek zorunda kalmış; tiyatrocunun arkadaşlarının bağlantısıyla da soluğu Kulüp Kurdele'de almıştı. Beraber ve solo sahne şovlarında rüştünü ispat ettikten sonra kapı hostesliğine "terfi etmişti". Daha doğrusu; şu an terasa çıkan merdivenlerin karanlık bir köşesinde Kontes'in işaretini kollayan asıl kapı görevlisi, insan azmanı Arto, kapıda tek dururken arıza çıkaran bazı gediklileri tanımayıp silkeleyince, belli bir ücret artışı karşılığında kontrol kalemi olarak görevlendirilmişti. Bir yandan müşterilere davetli listesi diye kakaladığı boş kağıda bakarken; bir yandan da önündeki bir altmıştan bir santim bile uzun olmayan, beyaz tenli, temizce yüzü, genişçe kalçalarını örtmek için şimdiki gençler arasında moda olan uzun hırkalarından giymiş çocuğu içeri alıp almamayı tartıyordu kafasında.

Almazsa *madilik* çıkaracak bir tipe benzemiyordu, uyumlu bir ifade vardı yüzünde. Her gece arıza çıksın diye iştahla gözünün içine bakan Arto hayal kırıklığına uğrayacaktı. Kontes'in yüksek irtifadaki gözlerine yavru köpeğimsi bir ifadeyle bakan çocuk:

- Ben... Ben Hatıra Hanım'la görüşecektim. Kendisinin haberi olması lazımdı, dedi titrek bir sesle.

- Ah tatlım! Öyle desene! Yeni asistan sensin demek.

Utangaç bir gülümseme yayıldı çocuğun yanaklarına.

- Umarım öyle olur. Görüşme yapacağız da bugün.

- Geç içeri. Hatıra birazdan sahneye çıkar. İşi bitince bulur seni. Yalnız bara otur, masalar müşteriler içindir. Barmen olacak o domuza da dikkat et. Çıtırıcıdır.

Çift kanatlı kapı sanki bir komut almış gibi kendiliğinden iki yana açılıverdi. Eşikten adım atanı bir şekilde hissediyormuş gibi, çocuk içeri girer girmez arkasından kapandı. Kontes "Her halükarda içeri alırdım bu tatlı şeyi," dedi içinden. Kendilerinde kusur gördüklerini modaya uygun bir şekilde kapatmayı bilenleri severdi.

Lazer mavisi ışıklı kısa koridoru geçti, kristal boncuklu püskül kapıyı eliyle araladı. İçeri girdi. Birbirine çarpan boncuklar şakırdadılar arkasından. Dar koridorun alçak asma tavanının aksine, girdiği genişçe salonun tavanı hayli yüksekti. İçerideki yoğun sigara dumanının çoğu bu tavanda toplanmıştı. Kulüp Kurdele, tiyatroların daha az seyircili, daha 'avangart' oyunlara ayırdıkları orta boy salonları kadar vardı. Kalınca iki kolunun iki yanında nöbet beklediği yüksekçe sahne, geriye kalan kısmın loşluğuna inat büyük spotlarla aydınlatılmıştı. Sahneyi genişçe bir yayla çevreleyen bistro masalarda ikili üçlü gruplar mevzilenmiş, kâh kendi aralarında sohbet ediyor, kâh içkilerini yudumlayarak tavadaki sigara dumanına katkıda bulunuyor, kâh hafifçe salınarak sahnedeki şova iştirak ediyorlardı.

Merdivenlerden duyulan cızırtılı sesin sahibi şarkının rayihasına uyan

sert omuz hareketleriyle sahneyi arşınıyor, kulakların pasını zımparalamaya devam ediyordu. Arkasındaki duvarı kaplayan saçaklarda dizili, giriştekinin bir benzeri şeffaf top boncuklar; üzerlerine vuran spot ışıklarını aynı cömertlikle yansıtıyorlar, sahnede şovunu yapan civciv sarısı peruklu zannenin geniş dekolteli bronz elbisesi üzerinde minik minik gökkuşakları oluşturuyorlardı. Şarkı son dörtlüğüne (...yıkılmadım ayaktayım, ooo yaşadım...) girince, zenneyi izlemeyi bıraktı çocuk. Clara'nın direktiflerine uyarak bistro masaların ve yarım daire şeklindeki locaların arasından geçti, görece karanlıkta kalan bara doğru yürüdü. Yolu yarılamaştı ki kolları ve yakası kesik, çamaşır suyu beyazı tişörtünü kaburgalarının altında düğümleyerek ince ve kıvrak belini, yüzücü kaslı göbeğini gözler önüne seren bir garson yolunu kesti. Elindeki bardak dolu tepsiyi ustaca çevirdi havada.

- Tatlım, hesap açmak zorundayım. Ne içersin?

Garsonun cambazlığıyla zangırdayan bardaklar tepsideki yerlerine oturunca:

- Hatıra Hanım'la görüşmeye gelmiştim de ben. Barda beklememi söylediler ama, dedi kısık bir sesle.

Hayreti, yukarı kalkan kaşları ve yüzünün sol yanına çarpıttığı ağzından okunan garson hiçbir şey olmamış gibi manken yürüyüşüyle yoluna devam etti. Masalar, localar ve bar arasında sürekli mekik dokuyan, kendisiyle bir örnek giyinmiş iş arkadaşlarının kulaklarına eğilip bir şeyler fısıldamayı da ihmal etmedi dolanırken. Her ne söylediyse çocuğun işine gelmişti. Garsonu aşip bara ulaştıktan , barın en karanlık, aynı zamanda sahneyi en iyi gören köşesine konuşlandıktan sonra; kovana polen taşıyan arılar gibi sürekli gelip giden garsonlar sanki o yokmuş gibi davranmışlar, bir daha tek kelime etmemişlerdi.

Barmen siparişlerden başını kaldırdığı ilk fırsatta ona doğru seğirtti. Kendisini çekici gösterdiğine yürekten inandığı, ancak ince dudaklarının arasından görünen sivri dişleri sebebiyle daha ziyade korkutucu olan bir

sırtıyla:

- Pardon, kimliğinizi görebilir miyim? On sekiz yaşından küçükleri bara almıyoruz, dedi.

Yerinde doğruldu. Kekeleyerek cevapladı barmeni:

Ben... Ben yirmi altı yaşındayım.

Sivri sırtıtış yüksek bir kahkahaya dönüştü bir anda. İşletildiğini anladı çocuk. Gülümsedi. Barmen jöleyle taradığı seyrek saçlarını oval yüzünden geriye doğru attı eliyle. Aynı eli tokalaşmak için uzattı.

- N'apayım, çok genç gösteriyorsun. Dayanamadım. Tanışalım: Ben Faruk. Biber Faruk derler ortamlarda.

- Biber mi? Neden ki?

Çapkınca göz kırptı Biber.

- Buralarda kalıcı olursan öğrenirsin belki.

- Ben de Orçin, memnun oldum.

Tokalaşmaları bara yaklaşan iki garsonun siparişleri yüzünden yarım kaldı. Bir yandan içkileri hazırlayıp bir yandan da Orçin'i kesen Biber konuşmaya devam etti:

- Orçin... Ne tuhaf isim.

- İnsanın ailesi tuhaf olunca...

- Bizim kızlar söyledi. Hatıra Hanım'ın yeni yardımcısıymışsın.

Kulüp Kurdele'de dedikodu ışıktan hızlı yayılırdı.

- Yani, umarım... Sadece telefonda görüştük. Yüz yüze tanışmadık hiç.

Biber el çabukluğuyla hazırladığı içkileri donuk yüzleriyle bekleyen garsonlara uzattı. Bardakları tepsiye yerleştirenlerin attığı öpücükleri havada kaptı elleriyle.

- Rahat ol. Buraya kadar çağırıyorsa iş senindir. Kolay kolay çağırılmaz kimseyi.

Bu arada sahnedeki sarışın zayıf alkışlar eşliğinde, çivi topuk pabuçlarıyla geri geri sekerek sahnenin arkasında kaybolmuştu. O daha sahnenin

yarısına ulaşmadan kesilen alkış seslerinin yerini banttın çalan disko müziği doldurdu. Orçin'in oturduğu yerden daha iyi görünen localar hıncahınc doluydu. Yüzler tek tek seçilmiyordu ama sahne şovu bitince bir-iki tık kırsılan müzik sebebiyle yükselen uğultu, içeriğinin ne kadar kalabalık, müşterinin ne kadar şamatacı olduğunun ispatıydı. Şova ara verilmesini fırsat bilenler içkilerini tazelemek için yeni siparişlerini vermişlerdi. Dolayısıyla barın önünde bekleyen kesik tişört, dar pantolon ve sıkı kalça popülasyonu artmıştı. Biber'in üzerindeki ilgisi siparişlere yönelince elindeki klasörü karıştırmaya başladı Orçin. Bitirdiği profesyonel makyaj kursundan verilen sertifikayı ve kurs boyunca uyguladığı makyajları dosyalayıp getirmişti. Ne olur ne olmaz diye psikoloji bölümünü bitirdiği, derslerden çok tiyatro topluluğuyla ilgilendiği üniversitenin diplomasını da eklemişti aralarına. Topluluk için yaptığı kostümlerin fotoğrafları ve asistanlığını yaptığı set makyözünün yazdığı referans mektubu da klasördeydi. Önemli olduklarını düşündüğü için en öne koyduğu kurs sertifikası ve üniversite diploması, kulübün renkli ışıkları altında yanlış sıradalarmış gibi göründü gözüne. Makyaj ve kostüm fotoğraflarını öne aldı. En beğendiklerini seçip dosyanın kapağına yerleştirdi.

İnsanı yerinde hafif hafif omuz sallamaya yönlendiren tatlı ritimli müzik, sonu bateri zili vuruşlarıyla biten bir fokstrotla kesildi birden. Sahnede gerçek bir orkestra varmış havası yaratarak bütün gözleri o yöne çekmişti bu ses. Dikkatini yeniden sıraladığı kağıtları yere düşürmemeye vakfeden Orçin sahneye döndü. Kat kat göbeğini kilim desenli bir yeleğin içine zar zor sığdırmış, üstüne yeleğin allı morlu deseninin içindeki en baskın renk olan camii yeşilinden bir takım elbise giymiş, pos bıyıklı, al yanaklı bir adam; ayaklı mikrofonun önünde durmuş, mekândaki bütün dikkatlerin üzerinde toplanmasını bekliyordu. Üç es kadar geçen bir sürenin ardından kendisine dönen başlar yeterli gelmiş olmalı ki mikrofona yaklaştı. Cıvıv sarışını şarkıcının yüksek punto topuklu ayakkabısının payı kadar mikrofo-

nu aşıya indirip kendi boyuna göre ayarladıktan sonra anonsuna başladı:

- Çok sevgili misafirlerimiz, ben de dâhil hepimizin heyecanla, umutla, yüreciklerimizi titreten kalp çarpıntılarıyla beklediğimiz an geldi. Aslında kendisinin tanıtıma ihtiyacı yok. Onun ne mal olduğunu bilen bilir.

Mal kelimesini söylerken mikrofonu eliyle kapar gibi yapmış, gözlerini devirmişti. Seyircilerden kahkahalar yükseldi.

- Kendisi cennet bahçesinden çiçeklerle donanmış kulübümüzün...

Garsonlardan biri sahneye doğru bağırdı:

- Ay ne cennet, ne cennet!

Kahkahalar tekrar çınladı duvarlarda. Mikrofonu homurdanarak kahkahaların müsebbibi garsona şakacıktan parmak salladı adam. Gülüşmelerin kesilmesini bekledikten sonra mikrofonu çekti kendine doğru:

- Efendim, fazla söze gerek yok. Huzurlarınızda Hatıra Gezer!

Karanlık sahnenin tam ortasına menekşe moru bir spot vurdu. Işıktan daire yavaş yavaş genişledi. Şimdiye kadar hiç dinmeyen, devamlılığı sebebiyle de artık kimsenin kulağına takılmayan arka plandaki uğultu ışıkla beraber bir anda kesildi. İşçi arı garsonlar bile taş kesilmiş, sahneyi izliyorlardı. Cam boncuklu saçakların arasından, deniz mavisi satenden dikilmiş uzun eldivenli bir çift kol görüldüğünde, sahnenin iki yanındaki dev hoparlörlerden çıkan disko-funk ritimleri salonu doldurdu. Art arda dizilmiş iri yağmur damlaları gibi görünen saçaklar müziğe uyarak iki yana doğru açıldılar. Hatıra Gezer bütün ihtişamıyla sahneye çıktı.

Vücutuna kalıp gibi oturmuş straplez Gilda elbisesinin etekleri deniz-kızı kuyruğu misali yerlere kadar uzanıyordu. Elbisenin rengi, zeminin tozunu alan kuyruktan ördekbaşı yeşiliyle başlıyor, bir insandan çok bir ceylanın bedenine yaraşacak incelikteki belini tırmanıp göğüslerine ulaşana

kadar deniz mavisine dönüşüyordu. Eldivenler narin kollarını sarmalaya-
rak koltukaltlarında son buluyordu. Hem eldivenlerin hem de elbisenin üst
bitişi tavus kuşu tüyleriyle kat kat süslenmişti. Tüylerin her birinin ortasına
mor-lacivert birer inci kondurulmuştu. Aynı renk irili ufaklı incilerle kap-
lanmış saçsız kafası, elbisenin sırtından uzanan tavus kuşu tüyleriyle güneş
gibi çevrelenmişti. İnce ve uzun boynundaki gerdanlığın ortasına safir ve
zümrütlerle işlenmiş büyükçe bir göz oturtulmuştu. Seyirciye bakmayan,
sahnenin sol üst tarafında, uzaklarda bir noktaya dalmış gitmiş gibi görü-
nen yüzünde de elmacık kemikleri üzerine kondurulmuş birer pırlanta pa-
rıldıyordu. Şarkının ilk sözleriyle beraber; yüzünün yarısını kaplayan, de-
vetabanı yaprağı üzerindeki irice iki çiy damlasına benzeyen orman yeşili
gözlerini açarak başını seyirciye çevirdi:

“Sana bir gün o yok diyecekler
Dünya başına yıkılacak...”

Türkiye pop müziği tarihinin hiçbir zaman diva olamamış divası Şe-
nay’ın şarkısıydı bu. Hatıra, mikrofonun önünden bir adım bile uzaklaş-
madan ince vücudunu şarkının ustaca inşa edilmiş altyapısına uyduruyor,
kıvrak omuz ve bel hareketleriyle Şenay’ın doğuştan ekolu sesi üzerine play-
back yapıyordu. Buna rağmen seyirci dikkat kesilmişti. Kendisinden önce
sahneye çıkan zannenin canlı performansı sırasında bile bu kadar sessiz de-
ğildiler. Şarap bordosu, sedefli bir rujla kalınlaştırılmış dudaklarından tek
bir sözcük bile kaçmıyor, sözlerdeki duygu yüklü karanlık titreşimler bu
dudaklardan izleyenlere yansıyor. Sözlerin karanlığı müziğin zıprırlığına
tezattı. İkincisine odaklanan seyircilerin omuzları hafiften oynamaya başla-
mıştı bile. Şarkının bulunduğu albüm, çıktığı 1980 yılında büyük başarı ka-
zanmıştı. Çabuk unutulmuştu ama arşivciliğe meraklı birkaç *lubunya* dışın-
da hiç kimse hatırlamıyordu artık. Bu yüzden sözlere pek eşlik eden yoktu.

Orçin de o meraklılardan biriydi. Sahneye mihlanıp kalmışken Hatıra
Gezer’in bu şarkıya playback yaptığına, hatta bu şarkıyı bilen kendisinden

başka birinin daha olduğuna inanamıyordu. Kulüp Kurdele gibi zenne şovlarıyla tanınan yerlerde çokça bilinen, seyircinin de ezbere eşlik edebileceği Türkçe şarkılar icra edilirdi genelde. Bir de yine çok bilinen ya da o sırada gündemde olan yabancı şarkılar eşliğinde, daha çok dansa dayalı şovlar sergilenirdi. Ama Şenay... Daldığı derinlerden sürmeli gözlü bir garsonun kulağındaki ıslak nefesiyle çıktı Orçin.

- Şov bitince beni bul. Hatıra Hanım seni kulise götürmemi emretti.

Garsonu fısıltıyla onaylarken bir anda birinin kendisini izlediği hissine kapıldı. Bakışlarını sahneye çevirdiğinde Hatıra'nın üzerine dikilmiş gözleriyle karşılaştı. Çiçek açmış kiraz dalı misali öne doğru uzattığı kollarını takip ederek, sahnenin Orçin'e yakın tarafına doğru küçük adımlarla ilerliyordu. Gözlerini ayırmadan:

“Vurup yıkmak gelecek içinden

Bu koca şehri bucak bucak,”

dizelerini söyledikten sonra aniden sırtını döndü ve aynı küçük adımlarla sahnenin diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Elbisesinin tülden dikilmiş derin sırt dekoltesi, ince derisinde ufak çıkıntılar yapan omurgasını gözler önüne seriyordu. Ense kökünden inen tek sıra inciler her bir omuru süsleyerek kuyruk sokumuna kadar uzanıyorlardı. Tül ve inciler yüzünden net görünmüyordu ama tüm sırtını kaplayan bir desen seçiliyordu belli belirsiz. Vücudunu dalgalandırarak bütün sahneyi dolaşan Hatıra bu küçük turunu mikrofonun tam önünde bitirdi. Müziğin sesi yavaş yavaş azalırken, notalar şarkıya son nefeslerini üflerken, bir eli uyluğunda, diğeri alnında, sağa kıvrılmış beliyle son pozunu verdi. Bu dramatik pozda kaldı bir süre. Seyircinin coşkulu alkışlarını hafif bir reveransla kabul etti sonra. Reveransından bile daha hafif bir tebessümle veda selamını verip bir hışımla döndü ve sahne arkasında kayboldu.

Birbirine vuran cam kürelerin şingirtısını duydu Orçin. Hatıra sahneyi terk eder etmez geri dönen uğultunun yüksekliğine şaşırarak kulağına

fıslıdayan garsona bakındı. Sisli alacakaranlıkta bir örnek giyinmiş garsonları birbirinden ayırmak imkânsızdı. Tabureden kalkıp dolaşmaya başladı. Hazır kalkmışken lavaboya uğramaya karar verdi. Kapıdaki neon tabelanın çok daha küçüğü, fosforlu sarı ışıltılarla yanıp sönen W ve C harflerine doğru ilerledi. Girişteki aynada kendini inceledi. Bu görüşme için özenle krepelediği, ense ve kulak arkasında kısıcık kesilmiş, ön tarafta uzun bırakılmış saçlarını kontrol etti. Lavaboda şöyle bir ıslattığı ellerini yüzüne çarptı. Bu sırada kapısı açılan bir kabinde iki adam çıktı gülüşerek. Orçin'i görünce başlarını öne eğdiler ve lavaboların arkasından sessizce geçtiler. Tam çıkarlarken öndeki kendini tutamayıp makaraları koyuverdi. Orçin de onlara dönüp gülümsedi.

Çıktığında kapıda oluşan sırayı gördü. İlk sıradaki iki dirhem bir çekirdek giyinmiş kısa boylu adama:

- İkisi de boş. Girebilirsiniz, dedi gülümsemesini sürdürerek.

Bara döndüğünde ıslak nefesli garsonu, tek ayağını yere vura vura kendisini beklerken buldu.

- Neredesin sen? Hatıra Hanım seni bekliyor iki saattir.

- Lavaboya gitmiştim de...

- Aman, kenefin adı da lavabo oldu! Hadi, düş peşime!

Podyum yürüyüşünden ödün vermeden elindeki dolu tepsiyi ustaca dengede tutan garsonu takip etti Orçin. Locaları ve tuvaleti geçip çıkış koridorunun yakınında durdular. Garson, ilk bakışta kapkara duvarlardan bir farkı yokmuş gibi görünen kalın perdeyi eliyle araladı. Düşük mumluk ampullerle cimrice aydınlatılmış bir koridor çıktı karşılarına.

- İlerde, sağdaki oda; başka oda yok zaten. Karıştırmazsın herhalde, dedi Orçin'e.

Yüzündeki alaycı ifadeyle parmak ucunda dönüp hızlı tempo yürüyüşüne devam etti. Garsonun arkasından yarım yamalak bir teşekkür gevelledi Orçin. Kısıklığına rağmen salondakinin on katı olan koridor ışığına

alıştırmaya çalıştı gözlerini. Tekdüze bir konuşma sesinin ara sıra yükselen kahkahalarla bölündüğü yere, koridorun sonundaki odaya doğru ilerledi.

Kulis denince Orçin'in aklına, tek sanatçının sere serpe yayıldığı, ışıklı aynaların önünde rengârenk makyaj malzemelerinin cirit attığı, her bir kostümün itinayla duvarlara asıldığı, geniş, ferah odalar geliyordu. Makyöz asistanıyken hep böyle kulislerde bulunmuş, böyle 'üst sınıf' sanatçılara makyaj yapmıştı. Hatıra Gezer'e de makyaj asistanı olarak gelmişti ama bu koridordan bozma, daracık, sıkış tepiş odada değil makyaj yapacak; fırça tutacak kadar bile boşluk yoktu. İçeride kaç kişi olduğunu hesaplamak, "benim," diyen nüfus memurlarının dahi havsalarını zorlardı. Yan yana dizilmiş zenneler duvardaki küçük aynada zar zor kaptıkları alanlarda makyajlarını yapıyor, düzeltiyor ya da siliyorlardı. Duvar boyamaya bile yetmeyecek loş ışık, hiç olmazsa üst üste atılmış kostümlerin ve perukların dağınıklığını kapatıyordu. Diğerlerinden yaşça büyük bir zenne, bir futbol holiganının tezahürattan kısılmış sesiyle en alengirli porno filmlerin bile utançtan yüzünü kızartacak bir seks hikâyesi anlatıyordu:

- Sonra ikisinin *similyasını* avuçladığım gibi, üçüncüye de sipet alıyorum bir yandan...

Ara sıra diğerlerinin attığı edepsiz laflara verdiği hazır cevaplar kahkahaya boğuyordu odayı. Kahkaha molalarından birinde, muhabbeti isteksizce terk edip sırası geldiği için kapıya yönelen bir zenne eşikte donakalan Orçin'i fark etti. Mükemmel bir makyaj, bütün vücudunu saran kan kırmızısı lateks bir tulum ve kalçasına kadar uzanan kuzguni siyah bir peruk... Bu yığından bu şahanelikte bir şeyin çıkabilmesi bir mucizeydi. Tam da kılığına uyan buyurgan bir sesle:

- Hemşire! Yeni *domezin* geldi, diye seslendi içeriye.

Kopan kahkaha o kadar yüksekti ki yaşlıca olan sesleri sahneye ulaşmasın diye diğerlerini susturmak zorunda kaldı. Lateks tanrıçası uzun dolgu topuklu çizmelerini şaklata şaklata Orçin'in yanından geçerken: